Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 3. maja 2018*

„Znamka Evropske unije – Postopek za ugotovitev ničnosti – Tridimenzionalna znamka Evropske unije – Oblika kosa proteze kolka – Figurativna znamka Evropske unije, ki upodablja kos proteze kolka – Znamka Evropske unije, ki zajema odtenek rožnate barve – Umik zahtev za ugotovitev ničnosti in ustavitev postopkov za ugotovitev ničnosti – Tožba imetnika znamke za razveljavitev odločb o ustavitvi postopka – Nedopustnost pritožbe pred odborom za pritožbe – Člen 59 Uredbe (ES) št. 207/2009 (postal člen 67 Uredbe (EU) 2017/1001)"

V združenih zadevah T-193/17, T-194/17 in T-195/17,

CeramTec GmbH s sedežem v Plochingenu (Nemčija), ki sta jo sprva zastopala A. Renck in E. Nicolás Gómez, nato A. Renck, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopa D. Hanf, agent,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe pri EUIPO, intervenientka pred Splošnim sodiščem, je

C5 Medical Werks s sedežem v Grand Junctionu, Colorado (Združene države), ki jo zastopa S. Naumann, odvetnik,

zaradi tožb zoper odločbe četrtega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 15. februarja 2017 (zadeve R 929/2016-4, R 928/2016-4 in R 930/2016-4) v zvezi s postopki za ugotovitev ničnosti med družbama C5 Medical Werks in CeramTec,

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi A. M. Collins, predsednik, R. Barents in J. Passer (poročevalec), sodniki,

sodni tajnik: I. Dragan, administrator,

na podlagi tožb, vloženih v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 27. marca 2017,

na podlagi odgovorov EUIPO na tožbe, vloženih v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 13. junija 2017,

* Jezik postopka: angleščina.

na podlagi odgovorov intervenientke na tožbe, vloženih v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 7. junija 2017,

ob upoštevanju sklepa predsednika osmega senata Splošnega sodišča z dne 14. decembra 2017 o združitvi zadev od T-193/17 do T-195/17 za ustni del postopka in izdajo skupne končne odločbe,

na podlagi obravnave z dne 17. januarja 2018

izreka naslednjo

Sodbo

1 Tožeča stranka, družba CeramTec GmbH, je imetnica teh znamk Evropske unije:

– tridimenzionalne znamke št. 10214179 v rožnati barvi Pantone 677 C:

– figurativne znamke št. 10214112 v rožnati barvi Pantone 677 C:

– in znamke št. 10214195, ki je rožnata barva Pantone 677 C:

.

2 Te znamke je 20. junija, 12. aprila oziroma 26. marca 2013 Evropski urad za intelektualno lastnino (EUIPO) registriral na podlagi razlikovalnega učinka, ki je bil pridobljen z uporabo, kot znamke Evropske unije za proizvode iz razreda 10 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen, in ustrezajo temu opisu: „Kosi keramike za vsadke za osteosintezo, nadomestki za površine sklepov, razmakovalniki za kosti; glave za sklepe kolka, lupine/ploščice za sklepe kolka in kosi za sklepe kolena; vsi prej navedeni proizvodi za prodajo proizvajalcem vsadkov“.

3 Intervenientka, družba C5 Medical Werks, je 31. januarja 2014 v skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2009, L 78, str. 1), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2017, L 154, str. 1)), pri EUIPO vložila zahteve za ugotovitev ničnosti znamk tožeče stranke (v nadaljevanju: izpodbijane znamke). Te zahteve so temeljile na razlogih, navedenih v členu 7(1), od (a) do (e), Uredbe št. 207/2009 (postal člen 7(1), od (a) do (e), Uredbe 2017/1001) v povezavi s členom 52(1)(a) navedene uredbe (postal člen 59(1)(a) Uredbe 2017/1001), ter na razlogu slabe vere v smislu člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 59(1)(b) Uredbe (EU) 2017/1001).

4 Intervenientka je svoje zahteve za ugotovitev ničnosti vložila v odgovor na tožbi zaradi kršitve, ki ju je tožeča stranka na podlagi izpodbijanih znamk 11. oziroma 13. decembra 2013 vložila pri Landgericht Stuttgart (deželno sodišče v Stuttgartu, Nemčija) oziroma tribunal de grande instance de Paris (prvostopenjsko sodišče v Parizu, Francija).

5 Intervenientka je 7. aprila 2016 EUIPO obvestila, da je 15. februarja 2016 v odgovor na tožbo zaradi kršitve pred tribunal de grande instance de Paris (prvostopenjsko sodišče v Parizu) vložila nasprotne tožbe za ugotovitev ničnosti izpodbijanih znamk in da umika svoje zahteve za ugotovitev ničnosti pred EUIPO, brez poseganja v možnost kakršne koli poznejše tožbe.

6 Oddelek za izbris je 21. aprila 2016 postopke v zadevah ustavil in intervenientki naložil plačilo stroškov, ki jih je v postopku za ugotovitev ničnosti priglasila tožeča stranka.

7 Tožeča stranka je 19. maja 2016 vložila tri pritožbe zoper odločbe oddelka za izbris o ustavitvi postopka v zadevah in pri tem zlasti navajala, da je ustavitev postopka po umiku s strani intervenientke zahtevala njeno soglasje, da je do umika prišlo v pozni fazi postopka in da ji je bila odvzeta možnost, da dobi ugodilno odločbo glede veljavnosti izpodbijanih znamk. Poleg tega naj bi ta umik pomenil zlorabo postopka.

8 S tremi odločbami z dne 15. februarja 2017 v zadevah R 929/2016-4, R 928/2016-4 in R 930/2016-4 (v nadaljevanju: izpodbijane odločbe) je četrti odbor za pritožbe pritožbe tožeče stranke zavrgel kot nedopustne in presodil, da je bilo zahtevkom tožeče stranke ugodeno z odločbami oddelka za izbris z dne 21. aprila 2016.

9 V bistvu je odbor za pritožbe ugotovil, da odločbe oddelka za izbris z dne 21. aprila 2016 niso imele nobenih negativnih posledic za status izpodbijanih znamk in da ni šlo za „odločb[e], ki stranko prizadenejo“, saj so znamke ostale vpisane v register znamk EUIPO in je bilo intervenientki naloženo plačilo stroškov, ki jih je priglasila tožeča stranka.

10 Poleg tega je odbor za pritožbe menil, da so bile zahteve za umik podane v skladu s procesnimi pravili in da so zaradi njih zahteve za ugotovitev ničnosti ostale brez predmeta. Poleg tega člen 56(1) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 63(1) Uredbe 2017/1001) imetniku znamke ne omogoča, da zahteva pozitivno ugotovitev o veljavnosti svoje znamke.

11 Poleg tega nobena določba Uredbe št. 207/2009 ali Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 o podrobnih pravilih za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 189) (ki je bila razveljavljena z Delegirano uredbo Komisije (EU) 2017/1430 z dne 18. maja 2017 o dopolnitvi Uredbe št. 207/2009 ter o razveljavitvi uredb (ES) št. 2868/95 in (ES) št. 216/96 (UL 2017, L 205, str. 1)), ne potrjuje stališča, da bi umik druge stranke terjal soglasje imetnika izpodbijane znamke. Nasprotni argumenti tožeče stranke, ki se opirajo na teorijo o nadaljevanju postopka za ugotovitev ničnosti po odpovedi izpodbijani znamki in na uporabo načel procesnega prava, ki so na splošno priznana v državah članicah, kar so načela, na katera se sklicuje člen 83 Uredbe št. 207/2009 (postal člen 107 Uredbe 2017/1001), naj bi se nanašali na drugačne in zato neprimerljive položaje.

12 Nazadnje, odbor za pritožbe je menil, da to, da je intervenientka vložila zahteve za ugotovitev ničnosti, ne more biti zloraba, saj so bile te zahteve vložene na prvem mestu, njihov umik v poznejši fazi pa je zato še toliko manj verjetno zloraba. Po mnenju odbora za pritožbe je bila morebitna „nevšečnost“, povezana z zneskom stroškov, ki jih je priglasila tožeča stranka, zajeta s členom 85(3) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 109(4) Uredbe 2017/1001).

Predlogi strank

13 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijane odločbe razveljavi;

– EUIPO ali intervenientki, če bo ta intervenirala, naloži plačilo stroškov.

14 EUIPO Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbe zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov, ki jih je priglasil EUIPO.

15 Intervenientka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbe zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov, ki jih je priglasila intervenientka;

– tožeči stranki naloži, naj nosi svoje stroške.

Pravo

16 Tožeča stranka v utemeljitev svojih tožb navaja dva tožbena razloga v zvezi s kršitvijo členov 59 in 75 Uredbe št. 207/2009 (postala člena 67 in 94 Uredbe 2017/1001) na eni strani ter členov 75 in 83 Uredbe št. 207/2009 na drugi strani.

Prvi tožbeni razlog: kršitev členov 59 in 75 Uredbe št. 207/2009

Prvi del prvega tožbenega razloga: napačna razlaga pojma odločbe, ki stranko prizadene

17 Prvi tožbeni razlog ima dva dela. Tožeča stranka s prvim delom odboru za pritožbe očita, da je napačno razložil pojem odločbe, ki stranko prizadene. Odbor za pritožbe naj ne bi upošteval negativnih posledic, povezanih z neobstojem dokončne vsebinske odločitve, ki bi, če bi bila pravnomočna, lahko preprečevala vložitev nove zahteve za ugotovitev ničnosti v skladu s členom 56(3) in členom 100(2) Uredbe št. 207/2009 (postala člen 63(3) in člen 128(2) Uredbe 2017/1001). Zato je tožeča stranka ostala brez interesa za nadaljevanje postopka pred EUIPO in pravne varnosti, ki bi omogočala preprečitev intervenientki, da vloži enako tožbo pred tribunal de grande instance de Paris (prvostopenjsko sodišče v Parizu).

18 V zvezi s tem se tožeča stranka sklicuje zlasti na sodbo z dne 24. marca 2011, Ferrero/UUNT (C-552/09 P, EU:C:2011:177, točke od 39 do 44), v kateri naj bi Sodišče priznalo, da so negativne posledice, povezane z neobstojem dokončne vsebinske odločitve po odpovedi znamki, upoštevne za presojo interesa tožeče stranke za nadaljevanje postopka.

19 EUIPO in intervenientka trditve tožeče stranke izpodbijata.

20 Člen 59, prvi stavek, Uredbe št. 207/2009 določa, da „[ima] pravico do pritožbe […] vsaka stranka v postopku, ki jo odločba prizadene“.

21 Iz te določbe izhaja, da če je z odločbo ugodeno zahtevkom stranke, ni dopustno, da ta vloži pritožbo zoper navedeno odločbo pred odborom za pritožbe.

22 Poleg tega iz ustaljene sodne prakse izhaja, da mora imeti tožeča stranka interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta (sodbi z dne 14. septembra 1995, Antillean Rice Mills in drugi/Komisija, T-480/93 in T-483/93, EU:T:1995:162, točka 59, in z dne 16. septembra 2004, Metro-Goldwyn-Mayer Lion/UUNT – Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), T-342/02, EU:T:2004:268, točka 44). Tak interes je prisoten le, če bi razglasitev ničnosti tega akta lahko sama po sebi imela pravne posledice (glej v tem smislu sodbo z dne 24. junija 1986, AKZO Chemie in AKZO Chemie UK/Komisija, 53/85, EU:C:1986:256, točka 21).

23 V točkah 12 in 14 obrazložitve izpodbijanih odločb je odbor za pritožbe pravilno presodil, da zaradi odločb, s katerimi je oddelek za izbris ustavil postopke za ugotovitev ničnosti, tožeča stranka ni bila oškodovana, saj izpodbijane znamke ostajajo vpisane v register znamk pri EUIPO. Odbor za pritožbe je prav tako pravilno ocenil, da so zaradi umika zahtev za ugotovitev ničnosti zadeve ostale brez predmeta in da torej ni več treba izrecno razglasiti zavrnitve teh zahtev.

24 Vendar tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da ni upošteval „drugih negativnih posledic“, ki jih nujno povzroči ustavitev postopkov. Dosegla naj bi namreč slabši rezultat od tistega, ki ga zahteva v svojih predlogih, saj naj bi samo dokončna vsebinska odločba lahko preprečila, da ista stranka zoper isto znamko na podlagi istih razlogov vloži drugo zahtevo za ugotovitev ničnosti pri tribunal de grande instance de Paris (prvostopenjsko sodišče v Parizu).

25 Razlogovanje tožeče stranke temelji na teoriji nadaljevanja postopka za ugotovitev ničnosti po odpovedi izpodbijani znamki, kot naj bi izhajala iz sodbe z dne 24. marca 2011, Ferrero/UUNT (C-552/09 P, EU:C:2011:177, točke od 39 do 44).

26 Vendar pa se ta sodna praksa v obravnavanem primeru, kot je odbor za pritožbe pravilno ugotovil v točki 19 obrazložitve izpodbijanih odločb, ne uporablja.

27 Za razliko od obravnavanih zadev se je namreč sodba z dne 24. marca 2011, Ferrero/UUNT (C-552/09 P, EU:C:2011:177), nanašala na procesni položaj vložnika zahteve za ugotovitev ničnosti, ne pa na položaj imetnika izpodbijane znamke. Kot je EUIPO pravilno ugotovil, je bila v tej zadevi umaknjena izpodbijana znamka, in ne zahteva za ugotovitev ničnosti.

28 Poleg tega je treba opozoriti, da v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba z dne 24. marca 2011, Ferrero/UUNT (C-552/09 P, EU:C:2011:177), zaradi odpovedi izpodbijani znamki sam po sebi ni odpadel vsakršen predmet tožbe tožeče stranke in da je ta ohranila interes za dosego razveljavitve tako izpodbijane sodbe kot sporne odločbe, saj učinki odpovedi in učinki ugotovitve ničnosti niso enaki. Medtem ko znamka Evropske unije, ki je bila predmet odpovedi, preneha imeti svoje učinke šele od registracije te odpovedi, pa se namreč za znamko Evropske unije, ki je ugotovljena za nično, šteje, da od začetka nima nobenega učinka v skladu z določbami člena 54(2) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146) (postal člen 55(2) Uredbe št. 207/2009, ki je postal člen 62(2) Uredbe 2017/1001). Zato bi tožba tožeči stranki lahko koristila (sodba z dne 24. marca 2011, Ferrero/UUNT, C-552/09 P, EU:C:2011:177, točke od 42 do 44).

29 Če bi v obravnavanem primeru tožeča stranka dosegla zavrnitev zahtev za ugotovitev ničnosti, to ne bi imelo nobene pravne posledice za status izpodbijanih znamk, saj te ostajajo vpisane v register znamk EUIPO, in to od datuma, ko so bile registrirane.

30 Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeča stranka napačno razlaga sodbo z dne 24. marca 2011, Ferrero/UUNT (C-552/09 P, EU:C:2011:177), ko trdi, da je Sodišče v tej zadevi razsodilo, da so „druge negativne posledice“ zaradi neobstoja dokončne vsebinske odločitve upoštevne za presojo pravnega interesa v okviru nadaljevanja postopka. Sodišče je namreč ugotovilo le, kot je bilo navedeno v točki 28 zgoraj, da se za znamko, ki je ugotovljena za nično, šteje, da že od začetka nima nobenega učinka, kot je določeno v členu 54(2) Uredbe št. 40/94, z vsemi pravnimi posledicami, ki jih taka ničnost povzroči.

31 Poleg tega je razlogovanje tožeče stranke, da ima interes za nadaljevanje postopkov za ugotovitev ničnosti zaradi vzporednih postopkov pred nacionalnima sodiščema, v nasprotju z ustaljeno sodno prakso, v skladu s katero mora biti interes za dosego ničnosti izpodbijanega akta obstoječ in dejanski (glej sodbo z dne 17. septembra 1992, NBV in NVB/Komisija, T-138/89, EU:T:1992:95, točka 33 in navedena sodna praksa) ter se ugotavlja na dan vložitve tožbe (sodbi z dne 16. decembra 1963, Forges de Clabecq/Visoka oblast, 14/63, EU:C:1963:60, str. 748, in z dne 25. marca 2015, Evropaïki Dynamiki/EASA, T-297/09, neobjavljena, EU:T:2015:184, točka 41). Če se interes, ki ga uveljavlja tožeča stranka, nanaša na prihodnji pravni položaj, mora ta stranka dokazati, da je poseg v ta prihodnji položaj že gotov. Tako se tožeča stranka ne more sklicevati na prihodnje in negotove položaje, da bi upravičila svoj interes za zahtevo za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta (glej v tem smislu sodbo z dne 17. septembra 1992, NBV in NVB/Komisija, T-138/89, EU:T:1992:95, točka 33 in navedena sodna praksa).

32 Razveljavitev odločb oddelka za izbris z dne 21. aprila 2016 namreč ne bi nujno pripeljala do sprejetja ugodilne vsebinske odločbe glede veljavnosti izpodbijanih znamk, tako da interes, na katerega se sklicuje tožeča stranka, zadeva prihodnji in negotov pravni položaj.

33 S tega istega vidika je treba, kot je odbor za pritožbe pravilno navedel v točki 15 obrazložitve izpodbijanih odločb, vprašanje, ali odločba prizadene tožečo stranko, presojati glede na ta postopek, in ne glede na druge postopke ali v povezavi z njimi. Zato je treba potrditi razlogovanje odbora za pritožbe, da obstoj drugih postopkov pred sodišči za znamke Evropske unije ne vpliva na pogoje za dopustnost pritožbe pred tem odborom.

34 Nazadnje, ni treba odgovoriti na trditev tožeče stranke, da umik zahtev za ugotovitev ničnosti ne bi pomenil pravnomočnosti v okviru postopka pred tribunal de grande instance de Paris (prvostopenjsko sodišče v Parizu). Kot je poudaril EUIPO, so bile namreč ugotovitve odbora za pritožbe v zvezi s teorijo pravnomočnosti podane zaradi celovitosti in ne vplivajo na zakonitost izpodbijanih odločb.

35 Glede na zgoraj navedeno je treba ugotoviti, da odbor za pritožbe z ugotovitvijo, da z odločbami oddelka za izbris tožeča stranka ni bila prizadeta v smislu člena 59 Uredbe št. 207/2009, ni napačno uporabil prava.

36 Zato je treba prvi del prvega tožbenega razloga zavrniti.

Drugi del prvega tožbenega razloga: nezadostna obrazložitev

37 V točki 54 tožb se tožeča stranka sprašuje, ali se je odbor za pritožbe dejansko skliceval na pogoj dopustnosti iz člena 59 Uredbe št. 207/2009, v katerem je uporabljen pojem „adversely affected“ (prizadet), medtem ko je večkrat uporabil izraz „negatively affected“ (negativno prizadet).

38 Poleg tega tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da ni zadovoljivo presodil argumentov glede negativnih posledic zaradi neobstoja dokončnih vsebinskih odločitev.

39 EUIPO in intervenientka te trditve izpodbijata.

40 Opozoriti je treba, da člen 75 Uredbe št. 207/2009 določa obveznost EUIPO, da obrazloži svoje odločitve. V skladu s sodno prakso ima ta obveznost obrazložitve enak obseg kot tista iz člena 296 PDEU, v skladu s katero je treba jasno in nedvoumno navesti razlogovanje avtorja akta, njen namen pa je dvojen, in sicer da se na eni strani zadevne osebe seznanijo z razlogi za sprejetje ukrepa, zato da lahko branijo svoje pravice, in da na drugi strani sodišče Evropske unije lahko opravi nadzor nad zakonitostjo odločbe (glej sodbi z dne 6. septembra 2012, Storck/UUNT, C-96/11 P, neobjavljena, EU:C:2012:537, točka 86 in navedena sodna praksa, ter z dne 2. aprila 2009, Zuffa/UUNT (ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP), T-118/06, EU:T:2009:100, točka 19 in navedena sodna praksa).

41 Tako je bilo v obravnavanem primeru. Iz točk od 12 do 16 obrazložitve izpodbijanih odločb in iz njihovega naslova, in sicer „Appellant not adversely affected“, namreč izhaja, da je odbor za pritožbe izraz „negatively affected“ uporabil pri pojasnjevanju pojma odločba, ki stranko prizadene. Glede na to, da je bila tožeča stranka sposobna oblikovati svoje razlogovanje glede tega pojma, in sicer zlasti v delu A svojih vlog, je treba ugotoviti, da je torej razumela tozadevne utemeljitve odbora za pritožbe v izpodbijanih odločbah.

42 Tožeča stranka poleg tega odboru za pritožbe ne more očitati, da izpodbijanih odločb ni zadostno obrazložil glede pravnih posledic, ki izhajajo iz neobstoja dokončne vsebinske odločitve, ker se teorija nadaljevanja postopka za ugotovitev ničnosti po odpovedi sporni znamki, kot izhaja iz sodne prakse (sodba z dne 24. marca 2011, Ferrero/UUNT (C-552/09 P, EU:C:2011:177), v obravnavani zadevi ne uporablja.

43 Iz tega sledi, da je obrazložitev odbora za pritožbe tožeči stranki omogočila razumevanje razlogov, na katerih temeljijo izpodbijane odločbe, Splošnemu sodišču pa je omogočila izvedbo nadzora nad utemeljenostjo presoje odbora za pritožbe v zvezi s tem.

44 Treba je zavrniti tudi drugi del prvega tožbenega razloga in zato prvi tožbeni razlog v celoti.

Drugi tožbeni razlog: kršitev členov 75 in 83 Uredbe št. 207/2009

Prvi del drugega tožbenega razloga: napačna razlaga pojma načel procesnega prava, ki so na splošno priznana v državah članicah

45 Drugi tožbeni razlog je razdeljen na dva dela. S prvim delom tega tožbenega razloga tožeča stranka trdi, da je odbor za pritožbe napačno razložil pojem „načela procesnega prava“ iz člena 83 Uredbe št. 207/2009.

46 Tožeča stranka se opira na ta člen za mnenje, da v Uredbi št. 207/2009 ni določb glede enostranskega umika zahteve za ugotovitev ničnosti, zaradi česar je treba uporabiti na splošno priznano načelo v državah članicah, v skladu s katerim naj ne bi bilo mogoče ustaviti postopka z zahtevo za ugotovitev ničnosti brez soglasja imetnika izpodbijane znamke, ne glede na to, v kateri fazi je postopek.

47 Odbor za pritožbe naj bi napačno zavrnil uporabo člena 83 Uredbe št. 207/2009 zgolj na podlagi tega, da postopek za ugotovitev ničnosti pred uradi za nacionalne znamke v nekaterih državah članicah Unije ni bil predviden in da načel, ki se uporabljajo v sodnih postopkih, ni mogoče prenesti na postopke pred odborom za pritožbe.

48 V vsakem primeru naj bi se soglasje imetnika izpodbijane znamke vedno zahtevalo, kadar do umika pride v poznejši fazi postopka, in to zato, da se stranki, ki umakne zahtevo, prepreči, da bi zlorabila ustavitev postopka.

49 EUIPO in intervenientka trditve tožeče stranke izpodbijata.

50 Člen 83 Uredbe št. 207/2009 določa, da če procesna pravila niso določena v tej uredbi, izvedbeni uredbi, pravilnikih o pristojbinah ali poslovniku odbora za pritožbe, EUIPO upošteva načela procesnega prava, ki so na splošno priznana v državah članicah. Ta določba pa se uporablja le v primeru praznine ali dvoumnosti procesnih določb (sodbi z dne 3. decembra 2009, Iranian Tobacco/UUNT – AD Bulgartabac (Bahman), T-223/08, neobjavljena, EU:T:2009:481, točka 26, in z dne 13. septembra 2010, Travel Service/UUNT – Eurowings Luftverkehrs (smartWings), T-72/08, neobjavljena, EU:T:2010:395, točka 76).

51 Ugotoviti je treba, da v obravnavanem primeru obstajajo postopkovne določbe o tem vprašanju. Odbor za pritožbe se namreč v točki 18 obrazložitve izpodbijanih odločb pravilno izrecno sklicuje na člen 85(3) Uredbe št. 207/2009, ki izrecno obravnava posledice umika zahteve za ugotovitev ničnosti. Ta člen določa, da stranka, ki postopek ustavi z umikom zahteve za ugotovitev ničnosti, nosi pristojbine in stroške druge stranke. Kot je EUIPO pravilno navedel, smisel obstoja te določbe pojasnjuje edino volja zakonodajalca, da umiku zahteve za ugotovitev ničnosti pripiše enostransko naravo.

52 Poleg tega sklep 2009-1 predsedstva odborov za pritožbe z dne 16. junija 2009 o navodilih za stranke postopkov pred odbori za pritožbe ne predvideva nikakršnih omejitev za umik zahteve za ugotovitev ničnosti, temveč v poglavju II, „Dopustnost pritožbe“, oddelek 1, „Umik“, točka 3, določa le, da lahko stranke umaknejo svojo „zahtevo za ugotovitev ničnosti“.

53 Čeprav ta navodila niso izrecno navedena v členu 83 Uredbe št. 207/2009, so bila sprejeta na podlagi poslovnika odborov za pritožbe, na katerega se člen 83 Uredbe št. 207/2009 sklicuje. Poleg tega se sodna praksa Sodišča nanaša na navodila strankam v okviru spora na področju znamk iz enakega naslova kot Uredba št. 207/2009 in njena izvedbena uredba (glej v tem smislu sklep z dne 30. januarja 2014, Fercal/UUNT, C-324/13 P, neobjavljen, EU:C:2014:60, točka 11).

54 Zato se tožeča stranka pred odborom za pritožbe ne more sklicevati na heterogene nacionalne določbe glede umika zahteve za ugotovitev ničnosti in sočasno prezreti navodil za stranke, v zvezi s katerimi so stranke zaprošene, da jih „skrbno upoštevajo, da se zagotovi nemoten potek postopka“, kot je določeno v točki 2 teh navodil.

55 Nazadnje, v točki 7.3.2 naslova D, „Ugotovitev ničnosti“, oddelek 1, „Postopkovna vprašanja“, smernic za preizkus znamk Evropske unije je izrecno določeno, da lahko vložnik zahteve za ugotovitev ničnosti kadar koli v postopku umakne svojo zahtevo in da EUIPO imetnika znamke obvesti o umiku, ustavi postopek in sprejme odločbo glede stroškov.

56 Čeprav te smernice niso zavezujoči pravni akt, to ne spremeni dejstva, da je bil sklep št. EX-16-7 izvršnega direktorja EUIPO z dne 1. februarja 2017 o sprejetju navedenih smernic prav tako sprejet na podlagi Uredbe št. 207/2009, in sicer na podlagi njenega člena 128(4)(a) (postal člen 157(4)(a) Uredbe 2017/1001).

57 Iz tega sledi, da je vprašanje, ki je izpostavljeno v argumentaciji tožeče stranke, v tem primeru urejeno s procesnimi določbami, ki se uporabljajo, tako da se člen 83 Uredbe št. 207/2009 za ta primer ne uporablja.

58 Tudi ob predpostavki, da se člen 83 Uredbe št. 207/2009 uporablja, je vprašljivo, ali se o „načelih procesnega prava, ki so na splošno priznana“, lahko sklepa iz nacionalnih določb in nacionalne sodne prakse glede civilnega postopka, ker so odbori za pritožbe ne glede na jamstvo neodvisnosti, ki zajema tako njih kot njihove člane, organi EUIPO, in ne sodni organi (sodba z dne 8. marca 2012, Arrieta D. Gross/UUNT International Biocentric Foundation in drugi (BIODANZA), T-298/10, neobjavljena, EU:T:2012:113, točka 105).

59 Kar zadeva trditev tožeče stranke, da je intervenientka zlorabila postopek z umikom svojih zahtev za ugotovitev ničnosti v pozni fazi postopka, potem ko je pri tribunal de grande instance de Paris (prvostopenjsko sodišče v Parizu) vložila nasprotne tožbe, je treba navesti sledeče ugotovitve.

60 Iz sodne prakse Sodišča izhaja, da se v skladu s členom 56(1)(a) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 63(1)(a) Uredbe 2017/1001) za zahtevo za ugotovitev ničnosti, ki temelji na absolutnem razlogu za ničnost, ne zahteva, da vlagatelj izkaže pravni interes, ker je cilj absolutnih razlogov za zavrnitev registracije varovanje splošnega interesa, na katerem temeljijo. Ker mora EUIPO preučitev opraviti izključno z vidika splošnih interesov, na katerih temeljita člen 7(1)(b) in (c) ter člen 56(1)(a) Uredbe št. 207/2009, potencialni ali dejanski ekonomski interes predlagatelja ugotovitve ničnosti ni upoštevan in zato ne pride do vprašanja „zlorabe pravice“ s strani predlagatelja ugotovitve ničnosti. Iz tega sledi, da vprašanje zlorabe pravice v okviru postopka za ugotovitev ničnosti na podlagi člena 56(1)(a) Uredbe št. 207/2009 ni upoštevno (sklep z dne 19. junija 2014, Donaldson Filtration Deutschland GmbH/ultra air, C-450/13 P, EU:C:2014:2016, točke 39, 42 in 46).

61 *A fortiori*, umika zahtev za ugotovitev ničnosti s strani intervenientke ni mogoče analizirati, kot da izhaja iz namena „zlorabe sistema“, kot navaja tožeča stranka.

62 V vsakem primeru umik zahtev za ugotovitev ničnosti s strani intervenientke ne povzroči nobene pravne posledice za tožečo stranko, ki ostane imetnik izpodbijanih znamk. Ta namreč ne more zahtevati okrepljenega varstva registriranih znamk.

63 Nazadnje je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni predložila nobenega prepričljivega elementa, niti v svojih pisanjih niti na obravnavi, ki bi izkazal, da je v zvezi z njo prišlo do zlorabe pravice.

64 Glede na zgoraj navedeno je treba kot neutemeljen zavrniti prvi del drugega tožbenega razloga.

Drugi del drugega tožbenega razloga: nezadostno upoštevanje nacionalnih določb

65 Z drugim delom drugega tožbenega razloga tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da se je zadovoljil s preučitvijo postopkovnih določb, ki se uporabljajo v petih državah članicah, ne da bi omenil elemente, ki jih je predložila glede drugih držav članic za dokaz, da je načelo, da „tožba za ugotovitev ničnosti“ znamke v nekaterih okoliščinah ne more biti predmet enostranskega umika, načelo procesnega prava, ki je na splošno priznano v državah članicah. Poleg tega naj odbor za pritožbe ne bi navedel, zakaj sodni postopki in postopki pred uradi niso primerljivi.

66 S tem naj odbor za pritožbe ne bi pravilno obrazložil svoje odločitve, preučil besedila in obsega nacionalnih določb, ki se uporabljajo v različnih državah članicah, in izvrševal svojih preiskovalnih pooblastil.

67 Ker se v tem primeru člen 83 Uredbe št. 207/2009 ne uporablja, so trditve tožeče stranke glede nezadostnega upoštevanja nacionalnih določb neupoštevne.

68 Glede na zgoraj navedeno je treba drugi del drugega tožbenega razloga in zato drugi tožbeni razlog ter tožbe v celoti zavrniti.

Stroški

69 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

70 Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi EUIPO in intervenientke naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat)

razsodilo:

1. **Tožbe se zavrnejo.**

2. **Družba CeramTec GmbH nosi svoje stroške in stroške, ki sta jih priglasila Urad Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) in družba C5 Medical Werks.**

Collins Barents Passer

Razglašeno na obravnavi v Luxembourgu, 3. maja 2018.

Podpisi